

INNUENDO

(poeme)

1.

„I must be a mermaid, Rango. I have no fear of depths and a great fear of shallow living.”

– Anais Nin

în prezența bărbatului scriu o poezie foarte ieftină dar ce mai era de scris când tu te rugai cu degetul pe buzele mele scriind „îmi place gura ta”

eram absurd de atentă cu tot ce ținea de tine cu ovulația mea cu diametrele alunițelor tale care creșteau pe însăși pielea mea deshidratată visele tale negre le visam eu durerile tale le răcneam eu ție îți înfigeau cuiele eu ștergeam sângele pașii tăi strâmbi îi îngenucheam eu eram absurd de atentă cu tot ce ținea de tine cântăream mereu tot cât mai e de iubit din mine oare m-ai mai iubi pentru asta eram atentă la conturul buzelor mele la alunița mea mică interfesieră pe care sunt sigură că nu ai văzut-o niciodată aveam grijă de pielea mea cu uleiul de corp cu migdale te primeam în mine ca o poartă care se deschide larg să intre pe ea tot cortegiul funerar oricum port iubirea asta în mine ca pe un copil mort care mai zvâcnește din când în când în ultima lună începusei să înveți să mângâi aproape uitasem că ne-am cunoscut dând ambii cu pumnul în vânt s-a mai așezat lumina în găurile dintre noi cât stăteam pe bancă lipiți înveliți ambii până la refuz în bandă adezivă îți știam pulsul de peste tot regret că nu mi-am scris numele cu limba pe brațul tău stâng să semeni măcar o secundă cu un prizonier îndrăgostit de o sirenă condamnat că a omorât sârmanul cu care s-a măritat cât el era plecat nu mai e nimic de înțeles din mine ce era de luat s-a luat deja s-a răpit sufletul meu ca o mireasă în noaptea nunții tu prostul cu lanterna ta ecologică îmi cauți pașii și parcă nici măcar atât nu o să uit niciodată nimic din ce mi-am adus aminte stând lângă tine *cum o să îmi scot copilul pe acolo unde ai intrat tu*

fără ca el să fie al tău

2.

drumul spre casă îl fac cu cotierele genuncherele casca toate puse balerina învață să calce din nou am tăiat vârfulurile acelor cu toporul bărbatul a ieșit din tablou se plimbă gol prin mine în camera mea

– nimeni –

apriend lumina din creierul meu degetele mele au mângâiat prea multe (suficiente) sprâncene datul în leagăn a devenit datul în sicriu am închis ușa am pus capacul am tras apa *cum se poate iubi ceva care oricum moare* acum înțeleg de ce o spuneai am rămas dezvelită mi se văd toate tipurile de interior creierul se dezgolește de la sine cineva îmi desface rărunchii ca pe o portocală mâinile care trăgeau cu arcul acum sunt speriate să mai închine am întins o față de masă pe jos pentru tălpile mele azi mireasa amazoană merge către altar scriu pentru că îmi e frică femeia scoate limba printre gratii

cine mai sunt

și eu

am pierdut toate instanțele ai instalat lupa între umerii mei nu pot scrie poezia ceșcuțelor am pierdut mării omoplați care îmi purtau pomeții ca pe o pereche de aripi devin mediocră începe să mă preocupe exteriorul vorbesc despre oameni ce e cu mine mi-am pierdut zănele Alice a întors clepsidra și mi se bate cu pumnul în podeaua cerului prin care mă ridic ca printr-o plapumă

oare mai exist

și dincolo

când o să iau tânăra de braț când o să ne plimbăm pe hidrobicicletă noi două cu mamele noastre împăcate cu tații aproape tații iubiții iubirile în sine când o să ne pensăm reciproc să ne plângem fetițele genialitatea transformată într-o jignitoare mediocritate

tușiînsomneștimândră

bărbații toreadori care își scutură pielea ca pe o cârpă roșie pentru coarnele noastre de tăuroaice rebele care își ling degetele pline de miere în timp ce se eviscerează de la sine un sfârșit e oare mai frumos atunci când e tragic în moarte nu e loc de gând ochii verzi care au văzut degetul mic al Creatorului îl scriu cu frenezie sunt geloasă pe arta ta pentru că îi adulmec îngenuncheată formele femeia scârbită își întinde brațele pe pat ca pe o cruce nu am de gând să încânt nici măcar puțin azi sar cu călcâiele pe sânii mei și sfârcurile mele răsar ambițioase printre degetele mici ale femeii care mă ia la rost *aș vrea să îmi îmbrățșez uterele* cel care m-a purtat și cel pe care îl port îmi râvnesc ispășirea în timp ce îți sorb tăiței din bolul maro fericirea mea mă îndoliază prin inconsecvență

cum se poate trăi sărind dintr-un ocean
în altul

palmele tale apropiindu-mi sânii ca mâinile unui țăran
bețiv apropiindu-și acordeonul

poate nu ar fi o idee atât de rea să îmi iau un redactor
să curețe crusta să scoată viermii să rămână doar dinții
fără spații între ei zâmbetul fin porțelanul să fiu gustată
din vârful linguriței nu să mă bată din palme țigăncile să
mă scuipe bărbații lor să mă ia de o aripă îngerul meu să
îmi amintească că am

și eu
una

sunt găletușa de nisip a unui băiat confuz
roșie și spartă și dintr-o milă mare umplută
din când în când

dacă știam că o să îmi trăiesc travaliul
împingând
cuvintele
ca pe un
făt mort

când te-au întrebat

trebuia să alegi

femeia
sau
copilul

Poftim

copilul plânge

femeia tace

numai tu
scrii

22.

Cristina mică care se spăla cu Johnson's Baby și își împletea părul în două codițe avea halat roz din pluș cu urechiușe mama scotea ceară din urechi cu bețișoare cu vârf de bumbac am fost curioasă de buricul meu mereu mă întrebam dacă nu e o scoică și cine eram eu dacă nu o picătură dintr-un ocean pus într-un termos unde mintea a devenit capacul cine ar fi crezut că o să ajung obsedată femeie de visceralitate în sfârșit mâinile mele se ridică spre cer și respiră oglinzile se întorc către mine caut poezia mațelor acum nu mai clasific ursuleți verzi de pluș stadializez tumori adică învăț cum mi-a plăcut întotdeauna ambițioasa față emotivă care scria poezii până se scurgea printre litere ca ultima picătură dintr-o sticlă de apă băută de un supraponderal care a alergat la maraton nu mai caut bărbatul care să mă iubească fiind versat caut simplul începând cu iaurtul și terminând cu ultimul nanometru de creier deja e februarie va fi martie mă gândeam că fericirea e greu de întreținut atunci când suferința e atât de poetică vreau să fac din poezie un leagăn și să nu mă opresc până nu se va scrie pe cer cred despre mine că mai pot azi am învățat că femeia poate fi flatant de duioasă înțeleg femeile care așteaptă bărbații venind din război înțeleg închizătoarele de plăgi infirmierele care spală ligheane cu degetele amputate înțeleg tot înțeleg de ce poți iubi un bărbat și când nu mai are ochi aceleași celule înțeleg că bărbatul poate iubi femeia până acolo unde îi devine înger înțeleg acum botezul închiderea pleoapelor înțeleg degetele femeii pe fruntea bărbatului și creierele tăcând mălc asta cu siguranță nu e o poezie pentru că nu mă cert cu nimeni dar ceva din mine răsare printre scândurile jilave cândva voiam să fiu puternică și m-am baricadat toată în mine de atâția oameni a fost nevoie să plece ca să mă întorc la mine poezia asta cuminte care e o pătură întinsă într-o zi de mai peste iarba din parc

pot scrie despre lumină atunci când înțeleg că întunericul nu e decât un preludiu până la ea mă pune iarăși în patul în care fetița e fericită că femeia așteaptă venirea și nu pleacă din nou îmi place să cred de fapt simt săbiile mele aruncate la tomberon de dragul cuțitelor mici cu care tai cartofii trebuia să vină și ziua în care să îmi gătesc singură să îmi aștern fața de masă să feliez pâinea să descleștez pumnii dinții să dezcordez musculatura abdominală eu sunt a mea eu sunt

vie

trebuia să îmi plătesc lumina dar mai ales să mi-o fac să scot de la naftalină bucățile de miocard atrofiat a trebuit să deretic să așez firimituri de pâine pe pervaz să hrănesc guguștiucii de care încă mă tem trebuia să plătesc întreținerea mea în mine fără luptă fără câștig cu iertare că primesc fără să fi luptat

era momentul să dau evidența administratorului să spun

câți oameni locuiesc

în

mine

și sunt atâția am rămas lefteră a trebuit să cerșesc să întind fibrele miocardice către cer așa cum un nufăr își deschide petalele într-o baltă vizitată doar de broaște mici și gri trebuia

să învăț să îmi mângâi părul să înțeleg absența lui prin prezență trebuia să învăț

să trăiesc cu bărbatul

când nu e

să îl iubesc prețuind nu câștigând nu defilând a trebuit să las maratonul să nu mai mor iar

din

exces de zel

și uite că azi înțeleg înțeleg altfel decât din creier împăcarea mea cu mine

prin șoaptă

și nu știu ce să spun

urletelor gemetelor onomatopeelor dinților mei înfrânți

că nu mai adăpostesc carne între ei bărbatul din care să mușc lângă care învăț să tac este oare oare este destinul meu îmblânzirea

am uitat tigrii orgasmul metalului lovindu-se în os am uitat gustul sângelui

dulce-acrișor îi spun adio femeii care se născuse să devină bărbat sau ca să facă unul de dragul ăsteia pripitei micuței cu păr șaten până la brâu care pe toate le-a uitat le-a lăsat în spate în urmă a uitat sunetul gloanțelor bombele fumul a uitat vocea puternică răgușită imperioasă „trageți” a uitat cutele de piele linse victoria pulsul bărbatului sub ea și ce aude acum

liniște

e 11:30 dimineață și pe patinoarul din Cișmigiu sunt exact treisprezece oameni

42.

am prieteni noi o perspectivă un număr bun de leucocite ovule nu mai spun alunite în limite normale îndrăznesc mult mă sfâșii singură

asist la dezvelirea mea făcându-mi din când în când aer femeia mustește în mine așa cum vinul se încinge într-o sticlă de plastic uitată în soare am petrecut 33 de luni ventilând mecanic schizofrenia 33 de luni atâția ani cât Iisus a trăit pe pământ gust din potirul păcatelor mele nu îmi pot ascunde poezia trăiesc recunoașterea ei mi se cunosc curbele versurile liniștile neliniștile și ce să fac cu femeia asta din mine care mă împinge ca și când ar fi blocată între cele două ziduri de pe strada cea mai îngustă din Brașov și îmi erodează cutia craniană assist la șlefuirea copitelor mele orice scriu încet nu scriu bine uite și acum o să umblu prin lume o să mă șterg în colțurile gurii cu șervețele o să cumpăr cârlige o să îmi pieptăn părul mironosițele îmi spală carnea cu mir assist la reînvierea mea izbucnește dintre coastele mele viața încă hoinară la înălțarea turnului din Babilon eterna tristețe

nu se va șterge niciodată tu cu fesul tău negru pe cap iarna crezând că ești bun traversând strada cu mine tu spunând că doar misticii au mai văzut câte ai văzut tu

și totuși eu am rămas în urmă s-a terminat poezia înaltă scriu ca să șterg înălțarea mea la ceruri a însemnat despărțirea pământului de sub tălpile mele în două pot râde la glume nimeni nu are scleroză multiplă poezia asta lașă o scriu pentru că nu vreau să mor încă fiecare bătaie de inimă e o surpriză o femeie bătrână din mine croșetează

șoșoni lăsată singură într-o grădină mare e trasă de picior de o fetiță mică cu bonetă albă „eucândmăfacmarevreau-sărămânmică” poezia delirului întâlnirea inimilor noastre ca metalul a două săbii a împărțit îngerii între ai MEI și ai tăi mi-ai furat atâția a trebuit să mă fac chiar eu unul mi-e frică de camera 500 cât mai era reînvăț viața am nevoie de un certificat nou de naștere am trăit sfârtecarea mea în bucăți voi putea fi doar adăpostită veninul care mi se scurge din tâmpile e ne iubirea ta până la capăt azi m-am văzut în oglindă eram întregă femeia pe care ai iubit-o tu se vânduse ca mușchiul file câte 150 de g ca să încapă în buzunarele tale crește carnea pe mine așa cum iarba crește

din mormântul tău

într-un cimitir
eu știu

că
ochii noștri
se vor deschide

într-o pleoapă comună

mântuirea se putea doar cu trăirea mea până la capăt ce să îi fac proastei care dădea cu mătura ce să îi fac decât să îi întind fârașul unde e locul unde o femeie poate adopta fetița din ea a mea asta din mine vrea la mama i-a răspuns diafragma meu ca o palmă bună așezată pe un creștet mic în sfârșit am înțeles

de ce îmi sângerează gingiile noaptea

eu

încă

îți mai vorbesc

atunci când tac
cu mintea

Cristina Drăghici (n. 1994) a absolvit Colegiul Național „George Coșbuc” din București și este studentă în anul 5 la Universitatea de Medicină și Farmacie „Carol Davila”. A susținut lecturi de poezie la cluburile de lectură Dactăr Nicu’s Skyzoid Poets din Brașov, respectiv Institutul Blecher din București.

